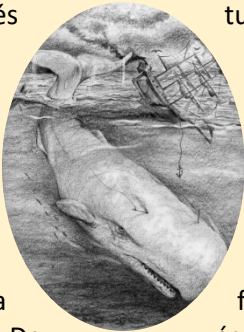

Greenall Bridge-ben mindenki ismerte Sam Carraclough kutyáját ①-t. Mi több: ① volt a legismertebb kutya a faluban, mégpedig három okból. Először is mindenki megegyezett abban, hogy ilyen szép skót juhászkutyát még nem láttak a faluban.

Néhány esztendeje, bár csak időközönként, a Fehér Bálna azokon a barbár tengereken kísértett, amelyeket az ámbráscethalászok legtöbbet látogattak. De nem mindegyik tudott a létezéséről; viszonylag kevesen látták őt tudván tudva; azoknak a száma pedig, akik valóságosan és tudatosan harcba szálltak vele, igazán kicsi volt. Ami pedig előzőleg Bálnáról, és véletlenül meglátták, mindegyikük félelem nélkül ellene, mint a bálnája ellen. De végtére nagy bajokkal jártak ezek a támadások, nemcsak kimarjult csuklókcal és bokákkal, törött tagokkal vagy végtagtépő harapásokkal, hanem végzetes, a legvégzetesebb bajokkal. Ezeknek az ismételt pusztító kudarcoknak, amelyek mind ②-re rakták-gyűjtötték szörnyűségeiket, messzire elszállt a hírük, és megingatta sok derék vadász bátorságát, mikor hozzájuk kerültek.

Figyeld csak – tette hozzá az idegen macska barátságosan. – Ezért érdemes néha fára mászni. A lelki egyensúly miatt. Ha már nagyon kicsinek érzed magad, ripsz-ropsz, fölmászol egy fára, és minden rendben van!

Mirr-Murnak elszállt a mérge, s derűsen hallgatta az idegen macskát. Olyan furcsán beszélt. „Hiába – gondolta Mirr-Murr magában –, született városi!” Aztán eszébe jutott, hogy még nem is tudja a nevét.

– És téged hogy hívnak? – kérdezte.

– ③ -nak – válaszolta az idegen macska.

④ mongúz volt: szőre, farka olyan, mint a cicáé, feje és természete a menyétéhez hasonló. Szeme és nyughatatlan orra hegye rózsaszínű; tudott vakarózni, ahol éppen akart, s azzal a mellső vagy hátsó lábával, amelyiket kedve szottyant használni; úgy fel tudta borzolni a farkát, hogy üvegmosókeféhez hasonlított; harci kiáltása pedig, ha a magas fűben futkosott, ez volt: rik-tik-tiki-tiki-csk!

A libák mind hattyúnak képzeltek magukat, és emelt fejjel úszkáltak a vízen, de a kacsák vidáman csapkodtak ide-oda, belemásztak a sárba, szűrték a vizet, és felkacsintottak a gólyára. – Itt vagy, ⑤? Láttunk már, amikor még nagyon magasan voltál, és láttunk, amikor leszálltál. Gyere velünk vadászni, Hosszúláb! – Nem várták meg, hogy a gólya válaszol-e, mert valamelyik egy csibort vett észre, s most mind az után rohant.

- Jöttem, és elhívtam ide a Négyszögletű Kerek Erdőbe. Azóta is itt él.

- Kettesben veled.

- Dehogy kettesben. Itt él ⑥ is, a kék paripa. Ő, tudod, kéknek született. Ami nem csoda, mert ⑥ lócsoda. Vagyis hogy csodaló. Csakhogy az emberek nem hisznek a csodákban, a kék

lovakban meg még kevésbé. Mosták, dörzsölték, szappanozták, sikálták szegény ⑥-t.

Persze kék maradt. Erre befestették szürkére, pejre, feketére, sárgára. De egykettőre levedlette a festett

szőrt, és újra kéken ragyogott.